

Schoolstrijd

Schoolstrijd

Jessica Colins

© Eerste druk 2014
© Tweede druk 2018 Jessica Colins
Uitgeverij Pluspunt
NUR 286
ISBN 9789492207081

www.uitgeverijpluspunt.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Tom zat in de klas. Hij keek uit het raam. De juf las voor wat ze hadden gehaald voor de Cito-toets 'lezen'. Tom had weinig hoop. Hij vond lezen heel lastig. Sommigen lukte wel aardig, maar ook daarvoor had hij veel meer tijd nodig dan de rest, om de vragen goed te lezen.

'Tom, een E,' zei de juf. Ze klonk nogal blij.

Tom snapte niet waarom, want dit was al de derde keer dat hij een E haalde voor een leestoets.

De jongen die achter hem zat lachte hem uit. 'Zo, Tom, jij bent echt dom, hè? Dat rijmt, haha, Tom is dom.'

Tom boog zijn hoofd. Hij kneep hard in zijn gum, tot zijn knokkels wit waren.

'Hou je bek, Bas,' zei Pien. 'Etter.'

'Zo,' zei de jongen naast Bas. 'Hoe zit dat, Pien?'

Ben je soms verliefd op Tom?'

‘Nee,’ zei Pien. Ze werd langzaam rood. ‘Hoezo?’

Was jij soms al op hem?’

Nu durfde de jongen niets meer te zeggen.

Bas lachte nog een keer. ‘Tom is dom.’

‘Kop dicht, Bas,’ zei Pien boos.

‘Nou, jongens, zo kan ie wel weer,’ zei de juf.

Tom wierp nog een laatste boze blik op Bas. Zou het echt rijmen, Tom en dom? Hij wist het niet. Dat soort dingen hoorde hij nooit. Soms moesten ze opeens lachen omdat er iets rijmde en dan deed hij maar mee om erbij te horen.

Toen de juf klaar was met de cijfers, mochten ze naar huis.

‘Tom, wacht jij nog even,’ zei de juf.

Tom zuchtte. Wat nu weer? Hij had toch zeker niets verkeerd gedaan? Als er iemand straf moest krijgen was het Bas wel.

De juf kwam bij hem zitten, op de tafel van Pien.

‘Zo,’ zei ze. ‘Ik wilde even met je praten.’

Ja, dat had hij al door.

‘Je hebt nu drie keer achter elkaar een E gehaald voor lezen.’

Tom knikte. Dat wist hij ook al.

‘Daarom wil ik je ouders vragen om even op school te komen voor een gesprek.’

Weer keek Tom uit het raam. Ook dat nog.

‘Ik wil met ze praten over een test.’

‘Wat voor test?’ vroeg Tom.

‘Om te kijken of je dyslexie hebt.’

‘Zo, hèhè,’ zei Tom. ‘Mijn ouders willen al zo’n test sinds ik in groep 3 zat.’

‘Dat weet ik,’ zei de juf. ‘Maar je deed het steeds net te goed en daarom mocht dat niet.’

‘Lekker dan.’ Hij zat nu in groep 8 en had lezen altijd stom gevonden, maar toch mocht hij nooit zo’n test.

Emma, uit zijn klas, had wel zo’n test gedaan en toen had ze een papier gekregen waarop stond dat ze langer over toetsen mocht doen en dat ze bij werkjes maar de helft van de vragen hoefde te maken. Dat had hij ook wel gewild.

‘Ja,’ zei de juf. ‘We vonden het heel naar voor je, maar we moeten ons aan de regels houden. Zie je het wel zitten, zo’n test?’

Tom haalde zijn schouders op en knikte. Hij had toch altijd lage cijfers, dan kon dit er ook nog wel bij. Erger kon het niet worden. Toch? Hoewel...